

NEW YORK TIMES BESTSELLER # 1

Krajina príbehov

ČAROVNÉ ZAKLÍNADLO

Chris
Colfer

Krajina príbehov – Čarovné zaklínadlo

Aj v tlačenej verzii

Objednať si môžete na stránke
www.albatrosmedia.sk

Chris Colfer

Krajina príbehov – Čarovné zaklínadlo – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv

Krajina příběhův

ČAROVNÉ ZAKLÍNADLO

Chris Colfer

Ilustroval Brandon Dorman

 FRAGMENT

Venujem starej mame za to, že bola mojou prvou editorkou a dala mi najlepšiu radu, akú som kedy v súvislosti s písaním dostal:

„Christopher, myslím, že bude lepšie, ak počkáš, kým skončíš základnú školu, a až potom sa začneš trápiť, či náhodou nie si neúspešný spisovateľ.“

**„Jedného dňa budeš dosť starý,
aby si opäť začal čítať rozprávky.“**

C. S. Lewis

Elfská ríša

Severné kráľovstvo

Skrýty hrad

Trpasličí les

Kráľovstvo Červenej čiapočky

Spiace kráľovstvo

Teritórium trolov
a goblinov

Rožné
kráľovstvo

Statočné kráľovstvo

Kráľovstvo víl

Zátoka
morských
panien

PROLÓG

Kráľovna návšteva

V temnici bolo všetko naozaj temné a ponuré. Svetla tu bolo málo, fagle pripevnené ku kamenným stenám ledva blikotali. Cez strop presakovala voda z hradnej priekopy, čo sa nachádzala nad temnicou, a kvapky hnusne smrdeli. Po dlážke pobehovali veľké potkany a zháňali si potravu. Jedným slovom, nič pre kráľovnú.

Bolo tesne po polnoci a všade vládlo ticho, len občas zarinčala reťaz. Do toho zaduneli kroky, schádzajúce po špirálovitých schodoch do temnice. Ozývali sa vo všetkých miestnostiach.

Objavila sa mladá žena, od hlavy po päty zahalená v dlhom smaragdovozelenom plášti. Opatrne kráčala popri celách, z kto-

rých ju pozorovali zvedaví väzni. S každým krokom spomaľovala, ale srdce jej bilo čoraz rýchlejšie.

Väzni tu boli rozmiestnení podľa toho, aký zločin spáchali. Čím hlbšie do temnice vchádzala, tým boli krutejší a nebezpečnejší. Pozerala sa však rovno do cely na samom konci chodby, kde mohutný dozorca strážil mimoriadne významného väžňa.

Žena mu prišla položiť jednu otázku. Otázka bola prostá, ale každý deň ju zamestnávala, v noci jej nedala spať a májala ju aj v snoch, vždy keď sa jej podarilo zavrieť oči.

Odpoveď na tú otázku jej mohol dať iba jediný človek. Bol za mrežami v poslednej cele.

„Potrebujem sa s ňou stretnúť,“ povedala žena v plášti dozorcovi.

„Návštevy má zakázané,“ takmer pobavene odvetil dozorca. „Mám prísne rozkazy od kráľovskej rodiny.“

Žena si nadvihla kapučnu a odhalila tvár. Bola bledá ako sneh, vlasy mala čierne ako uhlie a oči zelené ako les. O jej kráse vedela celá krajina a jej príbeh poznali aj za hranicami.

„Vaše veličenstvo! Prosím, odpusťte!“ koktal ohromený dozorca. Chvatne sa uklonil až po zem. „Nečakal som tu nikoho z paláca.“

„Nemusíš sa ospravedlňovať,“ odpovedala. „Len ťa prosím, nikomu nehovor, že som tu dnes v noci bola.“

„Samozrejme,“ prikývol dozorca.

Žena sa obrátila tvárou k mrežiam a čakala, že ich muž zdvihne. Ten však zaváhal.

„Určite chcete vojsť do cely, veličenstvo?“ spýtal sa jej. „Je schopná čohokoľvek.“

„Musím,“ vyhlásila žena. „Za každú cenu sa s ňou musím rozprávať medzi štyrmi očami.“

Dozorca skrútil veľký obľý hriadeľ a mreže na cele sa zdvihli. Žena sa zhlboka nadýchla a vošla dnu.

Kráčala dlhou tmavou chodbou, postupne sa pred ňou dvíhali mreže a závary, a len čo pod nimi prešla, opäť sa spúšťali. Napokon sa ocitla na konci chodby, zdvihli sa posledné mreže a bola v cele.

Väzenkyňa sedela uprostred cely na stolčeku a pozerala dohora na malé okienko.

Chvíľu trvalo, kým sa obrátila k návštevníčke, ktorá zastala za ňou. Ešte nikdy sem nikto neprišiel a veľmi dobre vedela, o koho ide. Nik iný to byť nemohol.

„Zdravím ťa, Snehulienka,“ ticho prehovorila.

„Aj ja teba, macocha,“ nervózne odvetila Snehulienka. „Dúfam, že sa máš dobre.“

Snehulienka si viackrát nacvičovala, čo povie, odrazu jej však slová viazli v krku.

„Počula som, že teraz si kráľovná,“ prehodila macocha.

„Je to tak,“ prikývla Snehulienka. „Nastúpila som na trón, ako chcel môj otec.“

„Tak čomu vďačím za toľkú česť? Prišla si sa pokochať, ako chradnem?“ pokračovala macocha. Mala mocný, autoritatívny hlas, pri ktorom sa aj najsilnejším chlapom triasli kolená.

„Práve naopak,“ povedala Snehulienka. „Prišla som, lebo chcem porozumieť.“

„A čomu?“ zasyčala macocha.

„Prečo...“ Snehulienka zaváhala. „Prečo si urobila to, čo si urobila.“

Keď to vyslovila, pocítila, ako jej zo srdca padá kameň. Konečne položila otázku, ktorá ju tak dlho ťažila. Splnila polovicu úlohy.

„Na svete je mnoho vecí, ktorým nerozumieš,“ odsekla macocha a tentoraz na svoju nevlastnú dcéru pozrela.

Snehulienka už veľmi dávno nevidela jej tvár. Bola to tvár ženy, ktorá sa kedysi hrdila dokonalou krásou, ženy, ktorá bola

kedysi kráľovnou. Teraz tu sedela obyčajná väzenkyňa, ktorej črty znehyneli v smutnej grimase.

„To je možné,“ pripustila Snehulienka, „ale uznaj, že mám právo byť zvedavá na to, čo ťa doviedlo k tým činom.“

Snehulienkin život sa za posledné roky naplnil škandálmi, aké dejiny kráľovstva dovtedy nepoznali. Každý počul príbeh o nádhерnej princeznej, ktorá sa ukryla u siedmich trpaslíkov pred vražednými plánmi žiarlivej macochy. Každý počul o otrávenom jablku a krásnom princovi, ktorý Snehulienku zachránil z pazúrov zdanlivej smrti.

Príbeh bol prostý, ale jeho pokračovanie práve naopak. Snehulienka bola síce vydatá a mala sa zaoberať kraľovaním, stále ju však zožierali pochybnosti, či boli teórie o márnivosti jej macochy pravdivé. Niečo v mladej kráľovnej odmietalo uveriť, že by človek mohol byť až taký zlý.

„Vieš, ako ťa tam vonku volajú?“ spýtala sa Snehulienka. „Za múrmi väzenia ťa svet nazval *Zlá kráľovná*.“

„Ak ma tak svet nazval, budem sa s tým menom musieť naučiť žiť,“ odvetila Zlá kráľovná. „Keď sa raz svet rozhodne, človek jeho mienku sotva zmení.“

Snehulienku ohromilo, že jej macochu to veľmi netrápi. Chcela, aby ju to trápilo. Túžila v nej objaviť aspoň iskričku ľudskosti.

„Keď vyšlo najavo, čo si mi urobila, chceli ťa popraviť! Celé kráľovstvo žiadalo tvoju smrť!“ Snehulienke zlyhal hlas, lebo ju ovládli emócie. „Ja som to nedovolila. Nemohla som...“

„Mám ti ďakovať, že si ma ušetrila?“ uškrnula sa Zlá kráľovná. „Ak čakáš, že sa ti niekto vrhne z vďačnosti k nohám, tak si prišla do nesprávnej cely.“

„Preto som to neurobila. Urobila som to pre seba,“ povedala Snehulienka. „Či sa ti to páči, alebo nie, inú matku okrem teba

som nepoznala. Odmietam uveriť, že si obluda, za akú ťa považujú ostatní. Či už je to pravda, alebo nie, verím, že máš srdce.“

Snehulienke sa po bledej tvári skotúľali slzy. Sľubovala si, že bude silná, ale v macochinej prítomnosti strácala vládu nad citmi.

„Obávam sa, že sa mylíš,“ vyhlásila Zlá kráľovná. „Ak som aj mala dušu, tak už dávno zahynula, a ak mám srdce, tak je z kameňa.“

Zlá kráľovná mala skutočne srdce z kameňa, ale nie v hrudi. Na stolíku v kúte cely ležal kameň v tvare ľudského srdca. Bol to jediný predmet, ktorý Zlej kráľovnej po zatknutí ponechali.

Snehulienka si ten kameň pamätala z detstva. Macocha si ho vždy veľmi cenila a nikdy ho nespúšťala z očí. Snehulienka mala zakázané dotýkať sa ho, ale teraz jej v tom nemohlo nič zabrániť.

Prešla na druhú stranu cely, zdvihla kameň a zvedavo sa naň zadívala. Vyvolával v nej spomienky. Na smútok, na ústrky nevlastnej matky. Prebehol jej mráz po chrbte.

„Celý život túžim len po jednom,“ ozvala sa Snehulienka. „Po tvojej láske. Keď som bola malá, celé hodiny som sa skrývala v paláci s nádejou, že si všimneš, že som zmizla. Bolo to márne. Ty si dni trávil v komnatách pred zrkadlami, natierala si sa pleťovými krémami a venovala si sa tomuto kameňu. Častejšie si sa rozprávala s cudzími ľuďmi, ktorí prinášali zvesti o nových metódach boja proti starnutiu, ako s dcérou. Prečo?“

Zlá kráľovná mlčala.

„Štyrikrát si sa ma pokúsila zabiť, z toho trikrát vlastnoručne,“ pokračovala Snehulienka a neveriaco zavrtila hlavou. „Keď si za mnou chodila v prestrojení za starenku k domčeku trpaslíkov, spoznala som ťa. Vedela som, že si nebezpečná, ale zakaždým som ti otvorila. Lebo som dúfala, že sa zmeníš. A dovolila som, aby si mi ublížila.“

Snehulienka sa s tým nikdy nikomu nepriznala a teraz si mohla len zakryť tvár rukami a trpko plakať.

„Ty si myslíš, že vieš, čo je to sklamanie?“ vyštekla Zlá kráľovná a Snehulienka sa mykla. „O bolesti nemáš ani poňatia. Odo mňa si lásku nedostala, ale od chvíle, keď si sa narodila, ťa zbožňovalo celé kráľovstvo. Nie všetci majú také šťastie. Niektorí ľudia prídu o jedinú lásku, ktorú kedy poznali. Vezmú im ju.“

Snehulienka nevedela, čo má na to povedať. Akú lásku macocha spomína?

„Hovoríš o mojom otcovi?“ hlesla.

Zlá kráľovná zatvorila oči a pokrútila hlavou. „Ach, koľká naiivita,“ vzdychla. „Či mi veríš, alebo nie, Snehulienka, už predtým, ako som vstúpila do tvojho života, mala som vlastný.“

Snehulienka stíchla a trochu sa zahanbila. Vedela, že jej macocha mala svoj život ešte pred sobášom s jej otcom, ale nikdy sa nezamyslela, aký asi bol. Macocha bola vždy uzavretá a Snehulienka nemala na také úvahy dôvod.

„Kde je moje zrkadlo?“ z ničoho nič sa spýtala Zlá kráľovná.

„Majú ho zničiť.“

Kameň v Snehulienkinej ruke náhle veľmi oťažel. Netušila, či je to pravda, alebo sa jej to len zdá, ale odrazu ju z toľkej váhy rozbolela ruka a musela kamenné srdce položiť.

„Veľa si mi toho zatajila,“ povedala macoche. „Celé tie roky si predo mnou všeličo skrývala.“

Zlá kráľovná sklonila hlavu a sklopila zrak. Neodpovedala.

„Možno som jediný človek na svete, ktorý má s tebou súcit. Prosím, nedovoľ, aby bol márnny,“ modlikala Snehulienka. „Ak tvoje rozhodnutia ovplyvnilo niečo z tvojej minulosti, vysvetli mi to.“

Zlá kráľovná stále nič.

„Neodídem odtiaľto, kým mi to neprezradíš!“ skríkla Snehulienka. Prvý raz v živote takto zvýšila hlas.

„Dobre,“ odvetila Zlá kráľovná.

Snehulienka sa posadila na druhý stolček v cele. Zlá kráľovná s rozprávaním chvíľu počkala a v Snehulienke rástla zvedavosť.

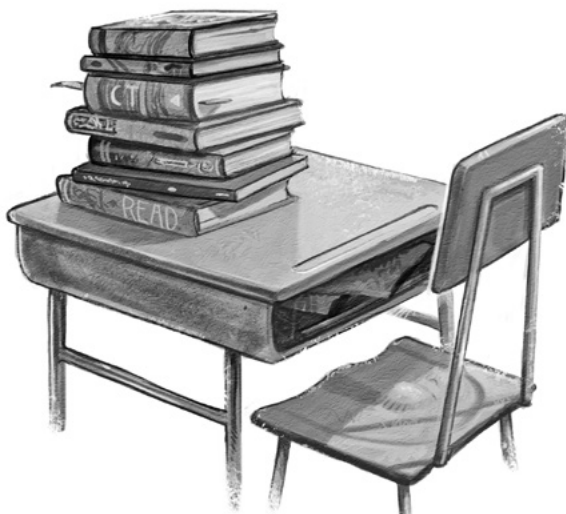
„Tvoj príbeh bude vždy vzorom romantiky,“ spustila napokon Zlá kráľovná. „Na ten môj nikto ani nepomyslí. Naveky zo mňa budú robiť grotesknú čarodejnicu. Svet si však neuvedomuje, že zloduch je iba obeť, ktorej príbeh nik nevyrozprával. Všetko, čo som vykonala, moje celoživotné dielo aj zločiny proti tebe, bolo iba preňho.“

Snehulienka tentoraz pocítila ťažobu vo vlastnom srdci. Krútila sa jej hlava a celú ju ovládla zvedavosť. „Pre koho?“ vyhrkla tak rýchlo, až to znelo zúfalo.

Zlá kráľovná zatvorila oči a poddala sa spomienkam. Obrazy miest a ľudí z minulosti vyleteli z kútov jej mysle ako svätajánske mušky z jaskyne. Tak veľa toho v mladších rokoch zažila, tak veľa si toho túžila zapamätať a ešte viac toho chcela zabudnúť.

„Porozprávam ti o svojej minulosti alebo aspoň o minulosti tej, ktorou som kedysi bývala,“ vyhlásila Zlá kráľovná. „Ale varujem ťa, môj príbeh nemá rozprávkovovo šťastný koniec.“

PRVÁ KAPITOLA

KDE BOLO, TAM BOLO

Kde bolo, tam bolo...“ povedala pani Petersová svojej šiestackej triede. „Tak znejú najčarovnejšie slová, aké kedy poznal náš svet, a zároveň je to brána k najúžasnejším príbehom, aké boli kedy vyrozprávané. Pre každého, kto ich počuje, sú pozvaním do krajiny, kde sú všetci vítaní a môže sa stať čokoľvek. Myši sa môžu premeniť na ľudí, zo slúžok sa môžu stať princezné... A popritom nás môžu všeličo naučiť.“

Alex Baileyová sa zvedavo vystrela na stoličke. Hodiny s pani učiteľkou Petersovou ju väčšinou bavili, táto téma jej však bola mimoriadne blízka.

„Rozprávky sú oveľa viac než len naivné príbehy na dobrú

noc,“ pokračovala učiteľka. „V rozprávke sa dá nájsť riešenie takmer každého problému, aký si viete predstaviť. Rozprávky sú životné lekcie, ukryté za malebnými postavami a situáciami,“ zdôraznila.

„Napríklad rozprávka *Chlapec, ktorý volal o pomoc*, nám názorne ukazuje, aká cenná je dobrá povest a aká mocná je úprimnosť. *Popoluška* je o tom, že človek s dobrým srdcom je nakoniec odmenený. Rozprávka *O škaredom káčatku* nás učí o význame vnútornej krásy.“

Alex prikyvovala s naširoko otvorenými očami: pozorné, pekné dievča s belasými očami a červenkastoplavými vlasmi, ktoré pridržala čelenka.

Pani Petersová si nikdy nezvykla, že ostatní žiaci na ňu nechápavo civejú, akoby prednášala v cudzom jazyku. Preto často výklad adresovala práve do prvej lavice, kde sedela Alex.

Pani Petersová bola vysoká, štíhla žena a stále nosila šaty so vzormi, ktoré pripomínali staré čalúnenie pohoviek. Vlasy mala tmavé a kučeravé, účes jej sedel na vrchu hlavy, tuhý ako klobúk (mnohí žiaci sa mylne nazdávali, že to klobúk je). Oči za hrubými sklami okuliarov jej stále škúlili od karhavých pohľadov, ktoré za tie roky vrhala na žiakov.

„Žiaľ, týmto nadčasovým príbehom už dnešná spoločnosť nepripisuje význam,“ ťažkala si pani Petersová. „Ich úžasné poslanstvo sme nahradili bezduchou zábavou, akú ponúka televízia alebo počítačové hry. Rodičia sa len prizierajú, ako ich deti ovplyvňujú nevkusné animované filmy a surovosti na obrazovke. Deti sa stretnú s rozprávkami len prostredníctvom nepodarených verzií z dielne filmových spoločností. Takzvaným adaptáciám rozprávok chýba akékoľvek mravné ponaučenie a nahradili ho spievajúce a tancujúce lesné zvieratká. Nedávno som čítala, že v takýchto filmoch je Popoluška zobrazená ako začínajúca

raperka a Šípková Ruženka ako princezná, ktorá bojuje so zombiami!“

„Super,“ zamrmlal si popod nos žiak, ktorý sedel za Alex.

Alex pokrútila hlavou. Pokúsila sa o svoje pobúrenie podeliť so spolužiakmi, ale bezúspešne.

„Niekedy si kladiem otázku, či by bol svet iný, keby tieto rozprávky všetci poznali tak, ako ich napísali bratia Grimmovci a Hans Christian Andersen,“ povedala pani Petersová. „Ktovie, či by sa poučili zo smútku Malej morskej panny, keď na konci príbehu zomiera. Ktovie, či by bolo toľko únosov, keby sme deťom ukázali skutočné nebezpečenstvá, akým čelila Červená čiapočka. Ktovie, či by sa delikventi nepoučili, keby vedeli, čo si Zlatovláska spôsobila u troch medvedov.“

Keď vnímame to, čo nám hovorí minulosť, môžeme sa toho veľa naučiť a zachovať si to do budúcnosti. Keby sme viac počúvali rozprávky, oveľa ľahšie by sme aj vo vlastnom živote dospeli k šťastnému koncu.“

Keby o tom rozhodovala Alex, pani Petersová by si za každú vyučovaciu hodinu zaslúžila potlesk. Žiaľ, po jej hodinách si ostatní žiaci len vydýchli, že už je koniec. „No tak si vás preskúšam, ako poznáte rozprávky,“ navrhla učiteľka s úsmevom a začala chodiť po triede. „Pamätáte sa, kto v rozprávke *Zlatá priadka* naučí Hanku priať zlaté nite? Vie to niekto?“

Pani Petersová sa obzerala po triede, ako keď žralok hľadá zranenú rybu. Zdvihla sa len jedna ruka.

„Áno, slečna Baileyová?“ zvolala pani Petersová.

„Bol to Martinko Klingáč,“ povedala Alex.

„Výborne, slečna Baileyová,“ prikývla pani Petersová. Keby mala obľúbenú žiačku – niežby to niekedy priznala –, bola by ňou Alex.

Alex sa chcela učiteľke zapáčiť. Nemohla si pomôcť, bola absolútna knihomoľka. Čítala stále – pred školou, v škole, po škole,

pred spaním. Túžila po vedomostiach a vďaka tomu väčšinou odpovedala na otázky pani Petersovej ako prvá. Pri každej príležitosti sa pokúšala urobiť dojem na spolužiakov, dávala si záležať na každom referáte a prezentácii, ktorú dostala za úlohu. Rovesníkov to však väčšinou dráždilo a Alex si od nich vyslúžila len posmech. Stále počula, ako si z nej ostatné dievčatá za chrbtom utahujú. Obedovala väčšinou sama niekde pod stromom, s otvorenou knihou z knižnice. Nikomu by to nepriznala, ale niekedy bola taká osamelá, až to bolelo.

„Vie mi niekto povedať, akú dohodu Hanka uzavrela s Martinkom Klingáčom?“

Alex chvíľu počkala, až potom zdvihla ruku. Nechcela vyzerat ako bifľoška.

„Áno, slečna Baileyová?“

„Hanka mu musela sľúbiť, že sa s ním o rok stretne na tom istom mieste, a ak neuhádne jeho meno, stane sa jeho ženou a on si ju odvezie na fúriku,“ vysvetľovala Alex.

„To je veľmi nevýhodná dohoda,“ poznamenal chlapec za Alex.

„Kto by už chcel takého škriatka?“ poznamenalo dievča vedľa neho.

„A čo by s ním Hanka robila?“ pridal sa niekto ďalší.

„Nechcel ju ten škriatok zožrať?“ spýtal sa ktosi nervózne.

Alex sa obrátila k svojim nevedomým spolužiakom. „Úplne vám uniklo, o čom tam ide,“ vyhlásila. „Martinko Klingáč Hanku využil, lebo bola v núdzi. Táto rozprávka je o cene, ktorú plátíme za zlú dohodu. Čo všetko sme ochotní riskovať pre krátkodobý úspech? Chápete?“

Keby pani Petersová dokázala zmeniť výraz tváre, teraz by hrdo žiarila. „Pekne povedané, slečna Baileyová,“ prikývla. „Músím povedať, že za tie roky, čo učím, sa málokedy stretnem so žiakom, ktorý by mal také hlboké vedomosti ako...“

